

KOMNATA BEZ OKEN

Jenny Nowak

KOMNATA BEZ OKEN
Jenny Nowak

KOMNATA BEZ OKEN

Jenny Nowak

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Jenny Nowak: KOMNATA BEZ OKEN

Copyright © 2012 Jenny Nowak

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Cover Art Copyright © 2012 K&J

Copyright © 2012

ISBN 978-80-87044-49-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87044-63-6 (ePub)

ISBN 978-80-87044-64-3 (mobi)

ISBN 978-80-87044-65-0 (PDF pro čtečky)

PROLOG

Hlubiny pekla byly nekonečné. Daleko, předaleko bylo od samého dna až nahoru, cesta nedozírná a strmá, a kamení, které vláčel vzhůru zástup zoufalců, těžké jako jejich hřích. Den za dnem se jich nekonečná řada táhla od řeky, šouravý had strhaných šedivých stínů s vyhaslýma očima a cáry hadrů na vyhublých tělech. Věčně, bez ustání, bez oddechu. Tisíce balvanů, tisíce přetěžkých košů hlíny, přitesané kmeny, které svou tíhou už nejednoho strhly do propasti. V noci pak pár hodin odpočinku, v hrubě sbité boudě podobné rozlehlému chlévu dole u vody; chléb, sýr a miska polévky, polykané už v polospánku. A za svítání bič dozorce, znovu a znovu, stále dál, bez ustání.

Dokud vám poslední nitka nespadne z těla...

Ano, tak to řekl. Tenkrát. Když se peklo otevřelo, aby zaryčelo jeho hlasem.

Toho roku se transylvánští bojaři nedobře spaktovali a za zády Bohem poručeného knížete Vlada, třetího z Draculů, spřádali zradu. Nebudou už víc umírat v sebevražedném boji s nekonečně silnějším nepřítelem, mocnou tureckou říší. Je to holé šílenství, říkali. Vždyť co mohou v takové válce získat? Nic. Zato všechno ztratit. Majetek i životy. A pro co? Pro nic.

A tak bylo třeba zabít ty, kteří jim stáli v cestě a tvrdě trestali každé provinění, každíčký náznak zrady. Jako prvního mladého Mirceu, Vladova blízkého příbuzného po krevní linii jeho přeslavného děda, křtěného rovněž Mir-

cea a s přízviskem *cel Batrîn*, Starý. A tak ho zabili. Strašlivě zabili. Donutili ho kopat si vlastní hrob. A pak ho do něj, s rukama i nohama spoutanýma, srazili, aby jej řvoucího a dusícího se hlínou pohřbili zaživa. To proto, že byl schopným, knížeti oddaným velitelem a na jeho rozkaz už jednu rebelii utopil v krvi. A tak se pomstili.

Když ta zvěst dospěla ke knížeti, zesinal. Dlouho neřekl ani slova, kamenný, s rukama sevřenýma v pěst. Ta zvěřská troufalost nebyla rukavicí vmetenou do tváře, ne, na to byli moc zbabělí. Nepřiznali se k svému činu, nevyhlásili nepřátelství a nepostavili se čelem. Jen zbaběle kousli ze zálohy, jako krysa, která zaútočí a zase zmizí ve smrduté tmě. I tak ale věděl, kteří to byli. Ti, kteří se mu do očí stavěli nejúlisněji, nejponíženěji se klaněli před trůnem.

„Blíží se svátky Vzkříšení,“ dal se slyšet o nejbližší bojarské radě. „A s nimi čas oslav.“ Napjatě na něj hleděli, když pak promlouval o bohaté slavné hostině, velikonočním hodokvasu, na němž budou uděleny odměny těm, kdo mu slouží. Ne ale všem. Jen těm nejvybranějším z vybraných. Těm, kterým se od něho v tuto chvíli dostane výsady osobního pozvání.

Zvolna pak sestoupil z trůnu a pomalu, s rozmyslem procházel podél dlouhých vyřezávaných lavic, mezi dvěma řadami urozených mužů všech rodů. Koho vybere? Kteří to budou? Ticho bylo tak hluboké, že bylo slyšet jemný šustot jeho pláště, skřípění zrníček písku pod podrážkami bot a občas sotva slyšitelné vydechnutí, které někdo v tom napětí neudržel v prsou. Všechny oči se na něj upíraly a všechny hlavy se otáčely za ním. Jednoho minul. Druhého též. U třetího se zastavil a podíval se mu do tváře. „Ty,“ pronesl tiše. A dál. Dva přešel a třem vedle sebe pokynul. Ti, které neuznal za hodny té cti usednout po jeho boku k slavnostní tabuli, polykali hořký pocit křivdy a snažili se nedat najevo zklamání. Což mu dost věrně nesloužili? Konečně bylo vybráno a vyvolení hrdě zvedali hlavy. Na leckterých rtech se

mihl dokonce slabý úsměšek, pohledy se nakratičko významně střetly. *Nemá tušení... Nic neví.*

Ještě než se ale všichni rozjeli do svých domovů, na své dvorce, tvrze a hradiště, obešel knížecí pobočník a důvěrný přítel, obrovitý plavovlasý pan Walter, ty zklamané, ty ponížené. A s každým krátce, důrazně promluvil. Buď on, nebo jeho syn Michail. A s některými pohovořil dokonce kníže osobně. Jeden vedle druhého odjeli poté v míru a mlčky.

Na velikonoční svátky se všichni vrátili, ač nebyli zváni do hodovní síně. Knížecí dvůr v sídelním městě Targovišti ožil ozvěnou hlasů, komnaty byly přeplněné, za starým palácem se tyčily barevné stany pro ty, co už na ně nezbylo místo pod střechou; panské síně, kuchyně i čeledníky bzučely mocným ruchem. Všechno se chystalo k hostině.

Usedli k dlouhému stolu, namačkání jeden vedle druhého, aby se vůbec vešli, jakkoli byl rytířský sál prostorný bezmála jako kolbiště se šraňky a tabule pokrytá brokáty se táhla ode zdi ke zdi. Všude plno skvostných oděvů, blýskavých šperků, bradaté tváře a oči upřené na to množství pochoutek, které se vršily na stole. Mísy kořeněného masa v omáčce, ryby, hotové hory sladkých calt, kapouni a holoubata, na obrovském zdobeném podnose celý pečený divočák, korbely vína a medoviny. Mnozí už hlasitě polykali sliny a nemohli se dočkat, až kníže pronese řeč a zahájí hostinu. Dával si načas. Konečně vstal, zvedl se ze svého místa v čele stolu a pomalu přejížděl pohledem po tvářích přítomných, jako by si je chtěl navěky vepsat do paměti. Bylo v tom něco zlověstného. Tak podivného, že se někteří zachvěli. Škubli sebou a napjali se, jak měla jejich těla náhle chuť utíkat, ale ještě větší strach je přikoval na místě.

Konečně promluvil.

„Vy všichni jste zabili urozeného Mirceu,“ pronesl tiše, klidně, téměř bez výrazu. Kdyby se náhle s rachotem protrhla nebesa, nemohli by zůstat ohromenější.

„Vy všichni jste mě zradili,“ pokračoval stejně nevýrazným hlasem podobným svistu umrlčí kopy. Nikdo se nezmohl na protest, nikdo se nedal do křiku, že on je nevinen. Bylo to příliš děsivé. Příliš nenadálé a zdrcující. O to víc, že to byla pravda. Sň, ještě před chvílí šumící radostným očekáváním, se změnila ve zkamenělé království děsu. Vypoulené oči, potem zalité tváře, pramínky slin kanoucích z koutků. Vzduch se naplnil odporným štiplavým pachem strachu. Konečně někdo vykřikl, zaúpěl jako ubíjené dobytče, další vyskočil, převrhl židli a chtěl se hnát ke dveřím. Ty se však samy otevřely. A vpochodovala jimi knížecí armáda. Jeho osobní garda s tasenými zbraněmi a za nimi se svými ozbrojenci ti věrní – nepozvaní. Každý hodovník měl náhle na hrdle ostří meče.

„Zemřete,“ pronesl kníže Vlad, když se rozruch zas utišil a v síni opět zavládlo ticho. „Ne však na popravišti jako urození muži, nýbrž v blátě a hlíně jako bezectní červi. Mí ozbrojenci vás poženou k řece Argeș, kde můj děd Mircea kdysi kázal stavět hrad. Za ta léta se začal rozpadat, ale vy mi jej obnovíte. Vystavíte mi ho znovu. Jako otroci budete od řeky vláčet kamení na nejvyšší vršek, tak dlouho, dokud z vás nepadne poslední nitka vašeho panského šatu, do něhož jste se zpupně vystrojili, a dokud pod karabáči mých dozorců nevypustíte své zrádčovské duše. Taková je má vůle. Jděte.“

Zůstal stát, dlaněmi opřený o stůl, s hlavou schýlenou tak, že mu dlouhé černé prameny zakrývaly tvář, a nepohnul se, dokud nebyli všichni venku a do prázdné síně, kde se kroky pod vysokou klenbou hlasitě rozléhaly, se nevrátil sir Walter.

„Bude, jak poroučíš,“ oznámil prostě.

A bylo.

Na východní straně vyrostl druhý pás hradeb, po novém způsobu zpevněný silnou zdí z pálených cihel, rozbité střechy byly opravené a svítící novotou, obě kulaté hlásky, každá na jedné straně hradu nad propastí, se zvedaly

do výšky. Přibylo také pár nových komnat, hezcích a pohodlnějších, než byly ty, které sloužily dosud. A vpředu, vlevo za předsunutým půlkulatým barbakánem u brány, začala vyrůstat mohutná hranatá věž, která za časů knížete Mircei vůbec žádnou věží nebyla; jen částí obytných budov, sotva převyšující západní hradby. Do prvního sněhu ale bude vyčnívat nad nimi a dalšího roku, až mrazy zase pominou, ještě výš.

Stavitelský mistr, po otci i matce původem z Itálie, země kamenné nádhery, jehož si kníže vzal s sebou z Targoviště, byl neskutečně mlád, ale jeho dílo už teď mluvilo za něho. Opevnění, které postavil dvěma klášterům v Bukovině, bylo hotovým divem světa. Jeho otec prý strávil život na stavbě legendárních templářských pevností, a než se odebral na věčnost, předal synovi ze svého umění, co mohl. A šeptávalo se, že to byly všelijaké věci...

Nad podlahou, do níž budou usazeny bytelné šestihranné dlaždice z červeného kamene, už se kolem dokola začaly zvedat zdi, i když zatím jen kousek od země. Tahle komnata musí být tou nejkrásnější v celém hradě, jelikož právě tu si milostivý kníže vyvolil pro sebe. Zde bude trávit čas v soukromí, o samotě a nerušen, četbou, rozjímáním a odpočinkem.

Mladý stavitel nespouštěl oči z jeho tváře, pátraje po sebemenší stopě nelibosti. Nebo uspokojení. Líbí se mu, co pro něj vytvořil? Podlaha bude tmavorudá, před lomenými dveřmi výklenek na svíci, zdi z hladkého laminového kamene, šedivého jak štíčí hřbet, strop z vyřezávaných tmavých trámů.

Zdálo se, že se jeho vladař pousmál, a tak se odvážil. „A okna, Milosti? Kde ta si přeješ mít?“

Kníže odvrátil pohled od staveniště a podíval se na něho, jako by mu tak docela nerozuměl.

„Mohu je udělat na téhle straně, s výhledem na údolí Argeș,“ pospíšil si tedy stavitelský mistr s vysvětlováním, „nebo tady vpravo, k západu slunce. Anebo v obou zdech, to jak poručíš, jak jen bude tvá vůle, Milosti. Budou sice

muset být uzoučká jako střílny, to je v pevnosti, jako je tato, jistě nezbytné, ale zevnitř bych je mohl zaklenout, či olemovat polosloupky, jak jen by si tvá Milost přá—

„Ne!“

Kamenický mistr poplašeně zamžikal, umkl v půli slova a skoro couvl. Co ne? Co řekl špatně?

„Žádná okna.“

Zíral na svého vladaře v tichém ohromení – určitě mu musel špatně rozumět –, ale ten ještě zostra a důrazně zopakoval: „Žádná!“

„Jak si Tvá Milost přeje,“ uklonil se knížecí stavitel a zůstal skloněn o chvíli déle, než bylo obvyklé. Při nejmenším než si byl jistý, že se mu nic z jeho pocitů neodrazí ve tváři.

Komnata bez oken.

Kdo to jaktěživ slyšel?

* * *

Tma byla nerušená a měkká. Nepronikalo jí vůbec nic, ani ten nejslabší nádech světla v podobě temné modři, jaký v noci občas probleskne, přestože na nebi není ani hvězda. Byla černá. Jako brána do věčnosti. Někdy doléhala nehybně a těžce jako hebký plášť, jindy se vlnila jako podsvětní řeka. Hladila po těle, po kůži. Stačilo zavřít oči a nechat se obtékat, pohupovat, unášet. Vznášely se v ní neviděné tvary, zaznívaly neslyšné hlasy. Jemně tlačila na víčka, která se nechtěla otevřít, snad ve strachu, aby tekoucí černočerná temnota nezalila náhle nechráněné oči jako pálivý inkoust.

Teprve, když křísl kamínek a pod dlaní vykvetl malý plamen, stáhla se neochotně do koutů, odtekla jako dunajské bahno po záplavě, ale ne docela. Zůstalo jí tu všude dost. Vklouzla za těžké čalouny, pod lože s řezbou zdobenými sloupky, ke stropu, kam nažloutlé světlo olejové lampy nedosáhlo. A poslední zbytek, ten, který nikdy neprchal před světlem, se stáhl do duše.

Pokud v tom těle jaká duše vůbec byla.

I KURÝR JEHO MILOSTI

Za úzkými lomenými okny, zahlobenými v silných zdech hodovní síně, už se pomalu šerilo, okolní horské štíty se zvolna utápěly v soumraku, ale stíny tady uvnitř byly ještě tmavší. Stůl, židle s vysokými vyřezávanými opěradly, rozestavené kolem, lavice u zdí a misník v koutě vypadaly už jen jako temné siluety; vzory čalounů na stěnách zmizely a splynuly s šedou kamennou zdí vjedno.

Dragomir se otočil od okna a přešel síň nepřítomným pohledem. Přemýšlel, kolik času uplynulo od chvíle, kdy sem vkročil poprvé, kdy ponejprv spatřil na vlastní oči tohle skalní hnízdo vprostřed hor, nejodlehlejší z knížecích hradů, divokými pověstmi opředené Poenari... Myslel si tenkrát, že snad sní, když pro něj milostivý kníže vzkázal, pro pana Dragomira z Albešti – právě takhle to řekl! –, aby sem za ním s hrstkou věrných přijel. Jako by mu nebylo pouhých šestnáct jar a nebyl pasován teprve před chvílí, v tom všeobecném nadšení a zmatku, kdy celá země po ostudné porážce zrádného Radua z Krašiny s divokým jásotem holdovala svému nově nalezenému, Bohem poručenému pánu, knížeti Vladovi z Draculova rodu. A jako by – což bylo to nejpodivuhodnější ze všeho – on sám, Dragomir, právě samozvanci z Krašiny až do té doby nesloužil, až do onoho osudného turnaje, který pana Radua zbavil mužství i neprávem urvané vlády. Nebyla to, pravda, jeho vina – co zmohl dvanáctiletý kluk osiřelý na zbožíčku jako dlaň? Musel jít, když si pán Krašiny, Breasty a Morunglavu kývl, a on nechtěl přijít

o hlavu. Jiný než kníže Vlad by však na to nedbal a mávnutím ruky by ho po Raduově porážce odsoudil na kůl, jako všechny ty, co mu sloužili z vlastního rozhodnutí. A že jich bylo, až se nebe černalo hejny vran. Jiný by takovému, jako byl Dragomir, nevěnoval víc pozornosti než toulavému psisku, natož aby ho pozdvihl k sobě, jako to udělal jeho nový pán, Jeho Milost Vlad, Bůh mu žehnej...

Mládenec už skoro zdvíhal ruku ke hrudi, aby se dotkl malého křížku, který od matčiny smrti nesundal, a vroucně Všemohoucího o přímluvu za svého dobrodince poprosil, když mu paže jako nadána vlastní vůlí klesla. A zamrazilo ho u srdce. Jistě. Věděli to všichni. Jenomže o tom nikdo nemluvil. A nikdo na to radši ani moc nemyslel. Bylo to o rozum, ne jen o duši.

„Buď vůle tvá,“ zamumlal místo toho jenom. Tím nic nepokazí, Bůh sám nejlépe ví, co si přeje.

Nebyl tady na Poenari ještě nijak dlouho, ale věděl, že i kdyby tu strávil stovky let, nikdy nad tím žasnout nepřestane. Nad svým štěstím i nad tímhle prapodivným místem, nejpodivnějším, jaké kdy spatřil. Náhle si však s údivem uvědomil, že přes to všechno, vzdor tomu všemu, začíná nehostinné, vichrem vyfoukané Poenari v srdci opovážlivě nazývat svým domovem. Zamrkal, aby tu myšlenku strávil, a radši se znovu zahleděl z okna, nechal pohled rozběhnout po úbočí, skákat z vrcholku na vrcholek a vzlétnout do tmavomodrého nebe.

Klapnutí dveří za zády ho vyrušilo tak znenadání, že sebou trhl a s rozbušeným srdcem se otočil. Nemusel se ptát, kdo to vstoupil, ani kdyby proti loučím hořícím na chodbě na okamžik nezahlédl obrys vysoké, štíhlé postavy, s širokými rameny a vlasy spadajícími zpod čelenky. Spěšně se schýlil v hluboké úkloně a chystal se proklouznout kolem něho ven.

„Odpusť, Milosti,“ zamumlal se staženým hrdlem. Přes všechnu tu nezměrnou úctu a vděčnost, jež k němu cítil, si za celou tu dobu na jeho přítomnost nepřivykl,

ale hanbit se za to věru nemusel – nebyl sám. I vousatým rváčům v letech se z něj tajil dech a roztrásala kolena.

„Není co odpouštět,“ namítl klidně Vlad. „Ničím ses neprovinil.“ A jako by snad vyslechl jeho předchozí myšlenky, dodal: „Jsi tady doma, takže nevidím nic odsouzeníhodného na tom, že si zajdeš posedět – nebo postát,“ pozdvihl koutek úst v úsměvu, „do síně, nebo kamkoli je ti libo. Máš na to právo jako kdokoli jiný.“

Dragomir zamžikal a nadechl se, ale hlavu měl najeďnou úplně prázdnou. Ani kdyby na tom závisel jeho život, nevypravil by ze sebe slova. Kníže ale nejspíš nic nečekal. Přešel dlouhými kroky síní a opřel se nataženou paží o zeď na druhé straně okna. A stejně jako jeho mladý rytíř se mlčky zahleděl do krajiny. Skalnaté štíty zase o trochu víc ztmavly, nad nimi blikla první hvězda.

„Chtěl bys být kastelánem?“ zeptal se Vlad po chvíli mlčení. Vyslovil to jako něco vcelku obyčejného, co ho právě teď napadlo, ale na čem nic pozoruhodného nespatřuje.

Kastelánem? Dragomir málem nadskočil a srdce se mu už zase dralo do hrdla. Co to má znamenat? Kdo by nechtěl? Na chvíli si to představil – spatřil sám sebe jako úctyhodného muže neurčitého věku, důležitého, v honosném šatu...

„A-ano, ovšem, jistě...,“ zadrmolil zmateně, když si s hrůzou uvědomil, že něco prostě říct musí. „Jistěže bych, Milosti... jednou, někdy, někde, na některém z tvých hradů, kdybys mě uznal za hodna té cti –“

„Očividně mi nerozumíš,“ přerušil jeho zmatenou litanii Vlad. „Ne někde, ale tady. A ne jednou, nýbrž teď.“

Mladý pan z Albešti polkl. A úpěnlivě se mu zadíval do tváře. Tohle přece nemůže být pravda. Kastelán na Poenari? *Knížecí purkrabí?* Ne, určitě si to špatně vysvětlil. Tolik světla, aby z té blízkosti spatřil jemné zaškubnutí rtů, ještě bylo, ale hlas, který se ozval, zněl úplně vážně. A trochu netrpělivě. A rozladěně.

„Nebudu tady stát celou noc. Přijímáš ten úřad, nebo

ne? Pokud sis všiml, tak tu kastelána ještě nemáme, a já si – i když jako je Pánbůh nade mnou, nevím proč – myslím, že bys to zvládnout mohl. Takže? Co na to říkáš?“

Neřekl nic. Jen padl na kolena. A vkleče políbil ruku svého pána.

„No... dobře,“ vyprostil se mu s trochou špatně skrývané nelibosti Vlad. „Budu to tedy považovat za tvoje ano. A teď jdi popohnat kuchty a zeptat se jich, proč je tady pořád ještě tma jako v hrobě a proč mí rytíři ještě nemají na stole jídlo. Takové věci budou ode dneška patřit k tvým povinnostem.“ Podíval se na zkoprnělého mládence, který se zatím jen svedl jakž takž vyškrábat na nohy. „Vyjádřil jsem se jasně, pane kasteláne?“

Úsměv si dovolil, teprve když se nejnovější knížecí úředník vyřítil ze dveří.

Jakkoli mnozí měli pochybnosti a po straně potřásali hlavami – byť před knížetem by se neodvážil žádný –, nakonec museli uznat, že pan kastelán je přes své nepřehlédnutelné mládí nanejvýš horlivý a schopný. Věděl o všem a byl u všeho, hradní posádka v každé chvíli věděla, co má dělat, a všechno běželo jako po drátkách.

A když se nový kastelán, sotva pár neděl ve svém úřadu, do krve pobil s Konstantinem a Gabrielem, mladými pány z Valea Luienache, kteří se ke knížeti jednoho dne prostě přidali a už se od něj odmítli hnout, tvářili se všichni, že si ničeho nepovšimli a že šrámy na žádném ze tří zúčastněných nevidí.

„O co šlo?“ zadržel Vlad svého osobního strážce, hromotluckého knížecího *comiše* Minzillu, když už byl skoro na odchodu. „Nemůžu nevidět, jak všichni tři vypadají, ale oni jsou němí a všichni ostatní slepí, takže vlastně nevím, pro co se bili.“

Bělovlasý obr, který prý jednou koně ve hřbetě přelomil a sekerou, ač v letech, mával pořád ještě jako pírkem, se tedy vrátil a dveře, ve kterých už stál, za sebou pečlivě zase zavřel.

„Inu,“ usmál se pak pod hustým převislým knírem, když si byl jistý, že jeho slova ze síně neproniknou. „Ti dva rytíři z nemanic si Dragomira dobírali, že je zhýčkánek a páňátko. Že jen proto od tebe ten úřad obdržel a oni se mu prý nepodvolí.“

Vlad mlčky povytáhl obočí. Už začínal chápat, proč došlo na zbraně. Konstantina s Gabrielem by od něj nevzdálila žádná moc světa, takže se o to dávno přestal pokoušet, a jejich věrnost byla neochvějná.

Měli jsme už jen dědečka, vyložili mu tenkrát. Nikoho jiného na širém světě. A ten nám nakázal: „Najděte Jeho Milost Vlada a chraňte ho jako oko v hlavě.“ A to jsme přísahali.

Jak prosté, šli by za ním i do chřtánu pekel. Přivandrovalec, holobrádek mladší než oni a nadto donedávna panoš nepřítel, jim nutně musel být trnem v oku, terčem pošklebků a drsných žertů. Tím spíš teď, když se – alespoň podle jejich mínění – ukázalo, že je to zazobaný panský synáček, kterému se horempádem musí dostat úřadu, aby ho oni, v bitkách ostrílení rytíři ještě nakonec snad poslouchali. Jenže Dragomir si to nedal líbit.

„Takže se pobili,“ konstatoval Vlad očividně. „Víc mě ale zajímá, jestli si to vyříkali. Jestli Dragomir při tom souboji těm dvěma nejenom natloukl hlavy, ale také jim natloukl do hlav, že je možná ještě chudší než oni a nic takového, co by mezi nimi mělo budit zášť, neexistuje.“

„Zdá se, že ano,“ zachechtal se pod vousy Minzilla. „Tedy alespoň soudě podle toho, že nahoru se vrátili společně a v poledne se u stolu svorně drželi kolem ramen.“

„Tak to rád slyším,“ kývl Vlad. „O žádné bitky a rvačky mezi svými rytíři nestojím. Můžeš jít,“ propustil potom ramenatého strážce, ale ještě chvíli po jeho odchodu se zamyšleně usmíval.

Když se však kdesi pod klenbami nezřetelně rozlehlý ženský hlas, úsměv mu z tváře zmizel a husté obočí se nad kořenem nosu srazilo jako dvě temná mračna. Kéž by se všechny sváry daly řešit tak přímočaře a jednou

provždy, ranou pěstí nebo čestným soubojem „do první krve“, jako to udělali ti tři bouřliváci, zatoužil nerozumně. Oč snáze by se žilo, kdyby ženy nebyly tak jiné. Nemůže bez nich žít, ale přesto je nikdy nepochopí. Je to jako tápat se zavázanýma očima krajinou plnou smrtelně nebezpečných nástrah, kdy člověk nejen netuší, nač na dalším kroku narazí, ale hlavně s tím nemůže nic dělat. Myslel si, že Mihailu zná. Celou, skrz naskrz a odjakživa. Skoro odjakživa.

Bylo jí sotva devět, když se po nekonečných dvanácti letech pekla v žaláři uherského krále Matyáše vrátil domů, na svůj milovaný Bran, tolik hýčkaný ve vzpomínkách. Už ani nedoufal. A vlastně se ani tak docela nevrátil. Ten, který odešel, už nebyl. Ten, co přijel zpět, měl sice jeho podobu, ale duši ne. Ta zmizela kdesi v předpekli a na její uprázdněné místo vtrhl démon. Krvavý duch temnot, jemuž v zoufalství a šíleném vzdoru sám otevřel brány svého těla a dovolil mu, aby jej změnil k svému obrazu. Za svobodu, svou vlastní i svého lidu, za nějž byl odpovědný před Bohem, uzavřel smlouvu se Satanem. Jak paradoxní. A jak účinné. Za svobodu a za věčný život pak tvrdě platil – právě tak věčnou touhou po krvi, která se mu od té chvíle stala jedinou obživou, po horké krvi z živých žil, a nikdy nekončícím utrpením. Něco za něco. A už nebylo cesty zpět.

Mihaila, malá Mihaila jej před lety, se samozřejmostí mládat a bez výhrad, hned při prvním setkání přijala do svého dětského srdce a už nikdy mu z něj nedovolila odejít. Dcera Andrii z Draculů a Michaila z Langley, sestra Mihney, zvaného *cel Rău*, Zlý, který nedávno dosedl na transylvánský trůn, aby se ujal práva i povinnosti svého rodu. Vlad ji viděl vyrůstat z dítěte, měnit se v dívku a mladou ženu a prostoduše věřil, že zná všechna zákoutí její mysli. Bohužel neznal ani temné propasti své vlastní. Byla to láska, trosky lidského citu, které se občas draly ven ze žaláře jeho nitra? Nebo jen chtíč a touha po mladičkém těle a jiskrné krvi, jíž nedokázal odolat? Ne,

když ji měl dnem i nocí po boku, svlečenou v lázni, vlahou vedle sebe v loži. Jistěže ji měl rád. Srdce by si pro ni nechal zaživa vyrvat, chránil ji vlastním tělem, byla mu blízká a milá, ale láska, ta skutečná lidská světlojasná láska, jíž zaplanula ona k němu, to nebyla. To nebylo v jeho moci. Toho už nebyl schopen.

Rozhodl se tedy přetnout ten trýznivý řetěz výčitek a závazků, jimž nikdy nemohl dostat, opustit ji jednou provždy a dát tak sobě i jí možnost se osvobodit. Věřil, že když to udělá, Mihaila dokáže zapomenout a žít jako lidská bytost, Boží výtvar, ne jako krvavá hračka lidského démona, o jehož lože se musí dělit se služkami.

Chtěl odjet přímo z Mihneovy svatební hostiny a už nikdy se nevrátit. Už tak byl nejvyšší čas. Věděl, že se svou nestárnoucí tváří už nemůže dál setrvat na trůně, ale ani lidem na očích, když i těm o celá léta mladším už líce rozrývají vrásky a hlavy šedivějí. Bylo načase stáhnout se do ústraní, dřív než se ústa, až doteď zamčená – ať z úcty, přátelství, lásky či strachu – otevrou a vychrlí všechno, co oči viděly.

Dračí hnízdo vysoko v horách, kde za pustých nocí zní jen zpěv vlčích smeček, ukryté tak, že je mnozí považovali za pouhou legendu, bylo dokonalým doupětem pro tvora, který už dávno byl víc vlkem nežli člověkem. Všechno už bylo připraveno. Zbývalo jen nasednout a jet. Jaká zbraň mu v tu chvíli proklála srdce a připravila drtivou porážku? Láska? Snad. Soucit? To spíš. A neuposlechnutí hlasu rozumu, který mu křičel do uší, aby se neloučil. Aby se na ni už ani nepodíval. Natož aby rozpráhl náruč a nechal se obejmout. Co čekal? Že se Mihaila s úsměvem rozloučí a popřeje mu šťastnou cestu? Opravdu mohl být takový hlupák? Očividně ano. A tak podlehl. A dokonce z toho měl radost. Dovolil jí, co chtěla. Odvezl si Mihailu na Poenari.

Zpočátku byla šťastná. Chtěla být. A všechno, co by jí snad její štěstí mohlo kalit, si umínila nevidět. Zkoušel to tedy taky. Aby se v té pustině – a v divokém vření vlast-

ních myslí – nakonec nezbláznili. Snažil se přesvědčit sám sebe, že ji miluje. Tak, jako by byl člověkem. Tak jako obyčejný muž svou družku. Prostě a nekomplikovaně. A často tomu sám věřil. Ona také. V těch chvílích se i on cítil šťastný. Ano, byla to láska. Jen – jiná.

Mihailin jasný hlas, se zřetelnou stopou rozladění, se nesl od kuchyně. Vlad ani nemusel rozumět, co říká, aby věděl, oč jde. Myře a Iše, dvěma děvečkám, které tu sloužily a staraly se o úklid a mužům o jídlo, sice pod nejpřísnějšími tresty nakázal, že musejí chodit pečlivě zahalené, loktuše utažené kolem krku, aby ani kousíček holé kůže nevyhlídli, a o jistých věcech nesmějí s nikým promluvit ani slova, ale to ještě neznamenalo, že Mihaila je hloupá. Obořit se na ně přímo a tím přiznat, že je vlastně považuje za něco jako sokyně, by jí hrdost nedovolila, ale příjemná na ty dvě být taky nedokázala. Nikdy by se ovšem nesnížila natolik, aby jim dopřála to zado-stiučnění a přiznala skutečný důvod své zášti. Na to jimi příliš pohrdala. Považovala je za užitečná zvířata, která poslouží a odeženou se, než je potřebujeme znovu. Přesto v ní žárlivost vřela tak, že plameny šlehaly navenek. A tak, ač o pravé příčině nepadlo ani slovo, kdykoli přišly Myra nebo Iša Mihaile do cesty, začaly lítat jiskry a zlá slova. A někdy i rány. Jak kdy. Vlad k tomu mlčel. Jsou to nevolnice a Mihaila urozená panna knížecího rodu. Může s nimi zacházet jakkoli, a když je nespokojena, trestat. Má na to právo a tak to chodí, co svět světem stojí. Bylo pohodlnější zůstat u toho, než uvažovat o příčině. Stejně s tím nemohl nic dělat. Snad kromě toho, že rozkázal, aby se ty dvě klidily urozené panně z cesty a obsluhovala ji výhradně stará služka, jediná další bytost ženského pohlaví na Poenari, vrásčitá a drmolivá tak, že nikdo neznal ani její jméno a všichni ji podle jejího původu volali Unguroaică, Maďarka. Hrad byl ale malý, práce mnoho a vždycky to pochopitelně nevycházelo tak, jak by si představoval. Přistihl se, že zatíná zuby, a stoupá v něm sílící plamen nelibosti. Nepůjde tam.

Zapálí další svíci a usedne k novému foliantu, který si dal nedávno přivést z bibliotéky při biskupském kostele v Curtea de Argeș. Nebo si dá osedlat koně, skočí na něj a vyrazí z hradu. Až na to, že zavírat se před ženskými, nebo před nimi dokonce utíkat z vlastního domu se nehodilo pro nikoho, kdo se chtěl nazývat mužem. A už vůbec ne pro knížete.

Prásknutí dveřmi, těžkými a okovanými, se rozlehlo po celém hradě jako výstřel z houfnice a do náhlého zděšeného ticha se za ním vracelo ozvěnou, ještě když rázoval ze své komnaty.

„Co se děje?“ zahřímal rozladěně. Vařilo to v něm vzteky. Zatímal pěsti a tyčil se v úzké chodbě jako bůh pomsty.

Ty dvě, zakuklené ve svých hadrech, zalezly pozpátku do kuchyně jako raci a uvnitř možná i pod stůl. Bylo mu to jedno. Na nich nesešlo. Mihaila si odhrnula hřbetem ruky vlasy z tváře a ruku s jezdeckým bičíkem nechala klesnout k boku. Nijak provinile se ovšem netvářila. Naopak.

„Nikdy neudělají nic pořádně a ještě drze čučí!“ vyjela hlasem třesoucím se zlostí. „Ošklivá, hloupá venkovská hovádka –“

„Jistě,“ přerušil ji tiše Vlad, ale v jeho hlase bylo něco, co ji přimělo zmlknout v půli věty. „Mohu tě jich zbavit, pokud ti tolik vadí. Poslat je pryč. A vzít sem hezké dívky znalé dvorských mravů a služby. Udělám to, jestliže si to přeješ.“ Mlčky se jí zadíval do očí. Mihaila se ostře, hlasitě nadechla, ale neřekla nic. Jen ramena se jí zdvíhala prudkým dechem. Nakonec jeho pohled nevydržela a se vzteklým zasyknutím odvrátila hlavu. Vlad jenom povytáhl obočí a obrátil se k odchodu. Teď už si může vyjet do lesů, aniž by měl sám ze sebe dojem, že utíká před sukněmi. A taky to udělá. Dnes v noci nechce vidět žádnou.

„Milosti!“ vyřítíl se z ohybu chodby Dragomir. Lepší chvíli si vybrat nemohl. „Přijel kurýr,“ vychrlil ze sebe.

„Dimitri?“ zeptal se kníže a pocítil jistou zvědavost

a snad i radost. Zprávy k němu nedoléhaly tak rychle, jak by si přál, a zrovna moc posluš sem nejezdilo. Kromě toho se jen s málokterým dalo mluvit. Většinou se zajíkali, hrůzou bez sebe z nejrůznějších povídaček – a, málo platno, i z pravdy –, žmoulali čapky a civěli do země. Předali list, počkali na odpověď a ujížděli odtud s modlitbou, aby se sem už nikdy nemuseli vracet. Ostatně, pokud přijeli jen s listem a neměli výslovně nakázáno se s ním setkat, ani mu je nahoru nevodili. Proč taky? Strážní, kteří hlídali dnem i nocí, je zastavili dole na cestě, tak daleko od pevnosti, že ani její věže nezahlédli, a pouzdro s listinami poslali na hrad.

S Dimitrim to ale byla jiná. Stejně jako předtím jeho otec a před ním děd, jezdil Dimitri Petrescu, dědičný kurýr Draculů, v knížecích službách věrně a pilně. Byl to muž v plné síle, jezdec, jakému nebylo rovno.

„Nu, ano... Dimitri...“ zadrmolil Dragomir v odpověď. „Jenom asi ne tak docela... ten, kterého myslíš, Milosti, a taky nepříjel sá–“

„Co to meleš?“ přerušil Vlad svého kastelána neuctivě a se zjevnou netrpělivostí v půli slova. „Kdo tedy vlastně přijel?“

Na vysvětlení ale čekat nemínil. Otočil se na patě a rázným krokem zamířil do jídelní síně.

Byl to Dimitri Petrescu. Až na to, že ten starší. Za ta léta, co ho Vlad neviděl, se mu ramena nahrabila, kdysi dohněda osmahlá tvář vybledla a také vlasy a vous prokvetly. Stál nachýlený ke straně a levou rukou si podpíral ve stehně nohu, kterou mu před časem poranili a rána se ne a nechtěla hojit. Vypadal na zhroucení a nebylo divu – naopak bylo s podivem, že vůbec dokázal vydržet v sedle, celou cestu až... Odkud to vlastně jede? A proč přijel on, a ne jeho syn? Než ale kníže stačil své otázky vyslovit, všiml si, že kurýr nepříjel sám. Za jeho zády, s jedním strážným po každém boku, stál drobný mládeneček, skoro dítě. Nebo tak aspoň mezi dvěma ramenatými ozbrojenci působil. Kdyby se odvážil přikro-

čít blíž, sahal by mu sotva k ramenům. Nic takového by ovšem knížecí strážníci nikdy nedopustili, i kdyby mu ta neslýchaná opovážlivost snad přišla na mysl. Drželi ho v uctivé vzdálenosti a šátek, kterým tu příchozím zavažovali oči, pokud se jim dostalo té cti, že směli vystoupit na hrad, mu zatím taky ještě nesundali. Dědičnému knížecímu poslu se oči samozřejmě zakrývat nemusely, ale bylo až příliš zřejmé, že ve věci neznámého hošíka, byť by přijel v doprovodu důvěryhodné osoby, byly Draculovy stráže neoblomné. Svým způsobem ho to potěšilo. Spoléhal na ně.

„Sundejte mu to,“ přikázal přesto vzápětí. A s jistým pobavením zaznamenal, že ten černovlasý klučiček, zatímco jeden ozbrojenec plnil vydaný rozkaz, podrážděně trhl hlavou, jako by chtěl říct, že teď už si to u něj tedy nevylepší. Kníže se nad tím neznatelně pousmál.

„Posaď se, Dimitri,“ vyzval hned nato starého kurýra a úspěšně se tvářil, že tu výsadu uděluje dlouholetému služebníku jen z uznání či rozmaru, a ne pro jeho očividnou slabost. Natolik se jeho hrdosti dotknout nemínil. Posel se zkroucenou tváří okamžitě a bez protestů dopadl na lavici, oběma rukama svíraje nohu vystrčenou před sebou. „Jsi příliš laskav, Milosti...,“ vydechl mezi sevřenými zuby.

Kníže ho jen mávnutím rukou přerušil a rychle usedl taky, aby to přece jen tolik nebilo do očí. „Takže?“ vybídl ho vzápětí. „Co tady děláš a kde je tvůj syn?“

Kurýr Petrescu si odkašlal. „Na smrt raněn,“ odpověděl pak prostě, ač trochu ochraptěle. „Posekali ho tak, že možná nepřežije. Byl právě na cestě k panu z Hrádku, jak sis přál, Milosti. Nějaký čas trvalo, než jsem se to dověděl a pochopil, že na Malý Hrad nikdy nedojel a nevezde ti odtamtud zprávy, jak měl. Jen co mě o tom ale zpravili, vsedl jsem na koně a jsem tady, Milosti. Místo něho.“

Vlad těžce polkl. Najednou nevěděl, co říci. Jak prosí. Povinnost, nad níž nesmí zvítězit ani zranění a smrt,

natož tělesná slabost. Osud, jemuž mladý Petrescu neunikl, mohl na cestách dosud neklidnou zemí potkat kohokoli, tím spíš pak posla, který musí jet, kamkoli mu poručí, bez ohledu na nebezpečí.

„Víš se, kdo to má na svědomí?“ zeptal se celkem zbytečně, takže ho nijak nepřekvapilo, že starý Dimitri jen chmurně zavrtěl hlavou.

„Lapkové? Zplozenci pekel, co se ještě nevzdali toho vykleštěného zrádce? Kdo ví.“ Zafal zuby a zhluboka se nadechl, než mohl znovu promluvit. „Ptal ses ale, kde je můj syn, Milosti. A tak ti odpovídám: Tady.“

Vlad překvapeně zvedl hlavu; v první chvíli si nebyl jistý, jestli se jeho poslu náhodou nemate rozum. Hned ale postřehl, kam se dívá. Na toho droboučkého černovláska, který ovšem celou tu dobu nepřestával utkvěle, a samozřejmě proti vši dvorské etiketě, zírat na něho. S očividnou směsicí bázně, obdivu a úcty upíral pohled na knížete a ani nedýchal.

„Jmenuje se Aurel, Milosti, a po Vzkříšení měl čtrnáct jar,“ pronesl dědičný kurýr prostě.

Mládenec při těch slovech klesl na kolena, jak se patřilo, ale Vlad měl neodbytný dojem, že mu zezadu trochu pomohla pěst jeho ozbrojence.

„Tak Aurel,“ zopakoval kníže a zkoumavě se na hochu zadíval. Na to, že mu mělo táhnout na patnáctý, působil pořád dětsky. I přes tu útlost a drobnou postavu se sice zdálo, že bude obratný, ale jeho hebká tvář prozrazovala, že na první náznaky mužného kníru si ještě nějakou dobu počká.

„Nevěděl jsem, že máš ještě jednoho, takhle pozdního potomka,“ prohodil k jeho otci. Vlastně za ta léta věděl o svém jezdcí dost málo.

„Milosrdný Bůh mi požehnal,“ pokývl knížecí posel. „Ačkoli z pěti synů, které jsem se svou ženou měl, k sobě tři povolal ještě v dětském věku a Dimitriho mi možná vezme teď, mého Aurela mi ponechal.“

Vlad dobře věděl, co to znamená. Dokud Dimitri

mladší znovu nevsedne do sedla, bude tenhle drobounký tmavovlásek jezdit místo něho. A jestli Bůh dopustí a povolá ho k sobě, dědičný úřad přejde do dalších rukou. I když těmhle by slušel spíš ještě dřevěný mečík než ostrý tesák a kamizola kurýra.

„Zvládne to?“ zeptal se bez obalu. „Nechci se tě do-
tknout, Dimitri, ale zdá se mi na to příliš mladý a slabý.“

„Jsem si jist, že si ho vyzkoušíš, můj pane,“ schýlil pokorně hlavu knížecí jezdec. Zato ten mladší ji zvedl. A blýskl po knížeti takovým pohledem, že bylo moudřejší dělat, že si ho vůbec nepovšíml. Rozhodně lepší než ta druhá možnost, která se nabízela. Naštěstí se to odbylo tak krátce, že se to tím vlastně vyřešilo. Nikdo jiný nic neviděl a ten nečekaný vzdor v mladíkových očích hned zase nahradila poslušnost s posvátnou úctou, jako by šlo jen o náhodnou hru světla.

„O tom nepochybuji,“ ucedil Vlad. „Zítra může ukázat, co umí v sedle. Teď ho odvedte, ukažte mu, kde bude spát. A ty mluv. Co mi vezeš od Marka z Hrádku?“

Od chvíle, kdy mu starý Dimitri vypověděl, s čím přijel, uplynul už celý den. Načervenalé podzimní slunce zapadlo a opět vstalo nad Poenari, aby se vzápětí zase skrylo za hustá mračna jako vrtošivá tanečnice za závoji a setrvalo tak až do pozdního odpoledne. Snad proto byl kníže na nohou dřív než v jiné dny. Anebo proto, že za tmy by se jezdecká zkouška dala skládat jen stěží. To, co se včera doslechl, ale nemohl dostat z hlavy. List mu Dimitri nepřivezl – nebylo to třeba, a nešlo-li o přísně důvěrné zprávy, bylo to tak dokonce lepší. Pokud by totiž nevěděl, co v takovém dopise stojí, a někde na cestě ho oloupili a list mu vzali, zpráva by se k adresátovi nikdy nedostala. Mnohem lepší bylo mít všechno v hlavě a doufat, že nepřijde i o ni.

„Urozený pan z Hrádku vedl svou korouhev do Targoviště,“ pustil se kurýr včera do vyprávění, jen co jeho mladičkého nástupce odvedli a on sám se trochu najedl

a napil. „Chtěl ji tam nechat nádavkem k posádce pana Cristiana, kdyby se něco semlelo a bylo třeba targovištský dvůr bránit, jeden nikdy neví.“

Vlad trochu netrpělivě poposedl. Tohle nebylo nic nového, vždyť to Markovi sám nařídil, než se rozloučili: posílit posádku sídelního města. Kvůli tomuhle by se sem kurýr jistě nehnal. Měl však stále neodbytnější pocit, že to, co se nakonec doví, se mu nebude ani dost málo líbit.

Dimitri vzdychl: „Nu, bylo to prý takhle, Milosti: Pan Marco se na své zboží hned nevrátil, chvíli pobyl...“

Nic divného, pomyslel si Vlad. Kam by spěchal? Nadto když se mu naskýtala možnost strávit zase nějaký čas ve společnosti svého přítele Cristiana, se kterým se v těch rušných dobách moc neužili, a už vůbec ne v poklidu, u džbánu dobrého vína, jehož v targovištských sklepích věru nebyl nedostatek. Jenže ani tohle nebyla zpráva, s jakou by se zmrzačený starý muž hnal přes půl země.

„Došlo k bitce,“ vyhrkl ze sebe posel spěšně. Snad už to chtěl ze sebe vyzvrátit jako rmut, nebo si všiml stále patrnější netrpělivosti svého pána. „Nějací antikristi, zlolajníci, kteří se chtěli mstít za Radua z Krašiny, toho vrahouna a vlastizrádce, se jako vzteky šílené krysy vrhli na posádku pana z Targoviště. Pan Marco tam ještě byl, takže vyrazil z brány s nimi. Jak taky jinak? Prý si ještě zpíval. Těšil se na boj jako do tanečku...“

„Zabili ho?“ vyhrkl Vlad a pocítil ledové sevření u srdce.

„Ne, Milosti,“ zavrtěl staroch šedivou hlavou. „Jen... sekli do zad. Nebyla to prý velká rána, skoro žádná krev, žádné mdloby. Přesto od té doby urozený pán nestoupal na nohy. Zmrtvěly mu jako dva kusy hadru. Od pasu dolů je mrtvý.“

Vlad při těch slovech zavřel oči, jako by ho uhodili, a neubránil se tomu ani teď, když na to jenom myslel. Tohle bylo snad ještě horší, než kdyby byl Marco mrtev celý. Z radostného bouřliváka, jímž nepřestal být ani ve

svém věku, se v jeden ráz změnit v bezmocnou trosku, kterou musejí jiní strojít a přenášet... to byl dozajista úděl těžší než smrt.

To další, co mu měl kurýr vyřídít – že Marco nese vůli Boží statečně, že Mihnea si na trůně vede dobře a že knížecí věrní, včetně Markových synů, ze všech sil plní, co jim bylo přikázáno –, ho sice potěšilo, ale osten té strašné zprávy neztupilo. Nemohl na to přestat myslet. A čím usilovněji se snažil si to představit, tím nemožnější se mu to zdálo. Marco, divoký bojovník Marco, dávný přítel, s nímž prošel nespočet šarvátek, dnem i nocí připoután na lože, už nikdy v sedle... ne, to pomýšlení bylo horší než rána mečem.

„...kterého koně, Milosti?“ dolehlo mu k uším, a teprve teď si uvědomil, že v tom chmurném zamyšlení došel až ke stájím. A že se kolem motá už tolik lidí, až se na nevelké prostranství před maštálí, přilepenou ke skále na plošince pod hradbami, málem nevejdou. I když nebylo divu. O nejmladším vyhonku Petresců už jistě věděl celý hrad, a ti, kteří ho i viděli, byli na jeho jezdeckou průbu o to zvědavější. Pískle...

„Kterého z koní poroučíš, abych mu osedlal, Milosti?“ zeptal se knížecí podkoní, pan Junis, podruhé, když se napoprvé nedočkal odpovědi.

„Vîntoasu!“ vykřikl kdosi z té tlačenice a byl odměněn výbuchem smíchu. Žert, který se o téhle klisně tradoval, znali všichni: Že se Vichřice nejmenuje pro rychlost svého běhu, ale pro rychlost, s níž dokáže každého jezdce setrást z hřbetu.

„Nebo Marga,“ mínil jiný, když viděl, že kníže nemíní tu drzost ztrestat, ale se založenýma rukama a vcelku pobaveně čeká, s čím kdo ještě přijde. Jakékoli rozptýlení mu připadalo lepší než ten obraz bezvládného Markova těla před očima...

„Toho lenocha?“ zasmál se Dragomir, který u toho samozřejmě nemohl chybět. „To bychom tady všichni zestárli a sešli věkem, než by ho vůbec dokopal dolů, líněj-

šího koně, než je náš Margo, svět neviděl.“ Nápad to ale byl dobrý, možná lepší, než ho nechat sletět z Vintoasy, byl by zázrak, kdyby ho ten mlíčňák vůbec rozhybal, na to musí být fortel. Proto nechápal, proč mu Konstantin ušetřil nenápadný, ale o to citelnější rýpanec do žeber, až se zajíkl. Co se mu na tom nezdá? Došlo mu to, teprve když si všiml, co mu nehlasně rty naznačuje a s očima vyvrácenýma k nebi přitom kroučí hlavou: *Zestárli! Sešli věkem!* Dragomir se lekl tak, až se mu málem podlomila kolena. Panebože! Tohle opravdu nebylo nic, o čem by bylo před Jeho Milostí radno mluvit, nebo nedejbože ještě žertovat. Je hlupák. Puncovaný hlupák. Naštěstí se zdálo, že si kníže ničeho nepovšiml, nebo se tím aspoň nehodlal zabývat.

„Incanu,“ rozhodl vzápětí.

„Co-cože, vlastně eeh... prosím, Milostí?“ vykoktal ze sebe pan podkoní, šlachovitý muž s úzkým knírem a krátkou brádkou. „*Tvoji* Incanu?“

„Je tady snad ještě jiný kůň toho jména?“ utrousil suše Vlad.

Nebyl. Ani toho jména, ani té krásy.

Když kníže před časem zatoužil po hříběti od své milované Innocentie, černé jako hlubina pekel, obrátil se právě na Marka z Hrádku. Klisna, jíž po latinsky nazval Nevinností, byla zvláštní dar. Ztělesněná vzpomínka na poslední návštěvu Branu – ano, návštěvu, protože jeho domovem byla v té době už dávno krypta na Snagově, ostrově sebevrahů, a na svém bývalém sídelním hradě byl tenkrát jen krátce pobývším hostem. Když odjížděl, s pukajícím srdcem a palčivou horkostí v očích, věnoval mu jeho přítel a od dětství víc než bratr Michail – v tom čase ovšem kníže Michail První v zastoupení na jeho trůně – jednoho z nejlepších koní z branských stájí. Už nikdy se potom Vlad od své Nevinnosti neodloučil.

S Markem pro ni vybrali sněhobílého Al-Sahirra, nejkrásnějšího arabského hřebce, jehož kopýtka tepala tuto zemi. A když přišla na svět Incana, ukázalo se, že se jí od

obou ušlechtilých rodičů dostalo toho nejlepšího. Zdědila po nich dlouhé, neúnavné a rychlé nohy, klenutou hrud' a moudré onyxové oči. A ještě něco. Srst měla po matce černočernou, ale protože každyčkový chloupek, od nosu až po spěnky zadních nohou, poznamenal její otec atlasově bílou špičkou, vypadala jako noc postříbřená hvězdným prachem, jako stříbrná jinovatka v zamrzlých černých polích. Vytrvalejšího koně aby pohledal a výcvik měla takový, až to bylo k nevíře, a někteří se i znamenali křížem ve strachu, aby za tím nebyly nekalé čáry. Což snad kůň může rozumět lidské řeči? Což je možné, aby uposlechl nejen každyčkého slůvka Jeho Milosti, ale dokonce i každého pohybu, tak drobného a nepatrného, že jej oko pozorovatele málem nepostřehlo. Buď bylo to zvíře očarované, nebo mu četlo myšlenky. A nikdo nepochyboval, že na sebemenší lusknutí prstů svého pána pošle k zemi kohokoli, byť by byl jezdec nevidaný. Pan Junis, knížecí podkoní, si byl sice jistý, že neviděl ještě zdaleka všechno, co tahle klisna svede, ale i tak to stačilo. Třeba když na vlastní oči spatřil, jak se na jediný nehlasný pokyn vrhla po člověku, na něhož jí kníže ukázal, a s divoce vyceněnými zuby na něj zaútočila jako pes. Nejinak si vedla i v bitce, takže se mnozí dušovali, že je křížená s vlkem, ale tomu pan Junis, zkušený štolba, pochopitelně nevěřil. I tak to ale stačilo.

Takže Incanu... Podkoní se pod vousy usmál. *Pánbůh pomáhej tomu jelimánku. A dej, ať je kníže milostivě naladěný, a tohle rozhodnutí neznamená, že mu chce nechat zpřelámat kosti nebo rovnou vaz.*

Dole se shromáždily snad všechny duše z hradu i podhradí. Koňáci, ozbrojenci i nevolní se vyhrnuli z nízkých roubených stavení u řeky, kde měli své pryčny, dobytčí stáje, kovářny a kuchyni, hradní čeleď i s rytíři seběhla dolů, byli tady snad všichni do jednoho. I když... ne tak docela. Mihaila zůstala nahoře, jako by o ničem nevěděla nebo jí to bylo úplně jedno. Že by to ale zrovna ji,

kteřá byla v sedle víc než doma a o koních věděla první poslední, nezajímalo, nebylo k uvěření. Spíš trucovala. Trápila se tím, co nemohla změnit. A polykala hořkost Vladových slov, kterými po ní šlehl jako bičem. Nikdo se však o nepřítomnosti urozené panny slovem nezmínil, a pokud se milostivý kníže tvářil, že se nic nezvyklého neděje, tvářili se tak, to dá rozum, i oni. Popudit ho nebo k sobě přitáhnout nežádoucí pozornost vzteklého draka, bylo to poslední, co si přáli. Byli rádi, že protentokrát spočívá jeho studený pohled na někom jiném.

Když se mladý Aurel v doprovodu svého otce tam nahore objevil, viditelně se mu rozsvítilo v očích, jen co uviděl, jaké zvíře pro něho osedlali. Vzápětí utkvěl udiveným pohledem na knížeti, jako by nechtěl uvěřit, že úsečné gesto rukou znamená opravdu to, co si myslí: že má nasednout už tady před bránou a z toho krkolomného srázu sjet dolů. Byl si jistý, že koně odtud svádějí na ruce. Stačilo mu, co včera jen poslepu cítil pod nohama, natož když tu propast pak uviděl z hradeb. Podařilo se mu ale zachovat lhostejnou tvář. Vyhoupnout se do sedla a zatvářit se, jako by každý den sjížděl z kostelní střechy a už ho to začínalo malinko nudit. Někoho možná i obelstil, i když u všech si takové iluze rozhodně nedělal. A nakonec to kupodivu zase tak strašné nebylo. Zvláště když přišel na to, jak klisnu vést, aby v nejprudších místech sestupovala bokem a ne střemhlav dolů. Taky ho uklidnilo, když při jednom obratu bezmála na místě za sebou zahlédl, že jeho otce posadili na širokohřbetou kobylu, kterou někdo z koňáků vedl u hlavy, aby ho svezli dolů právě tak, jako ho včera dopravili vzhůru. Po svých by to Dimitri Petrescu se svou dobitou nohou nikdy nedokázal. Přesto se Aurel moc ohlížet nemohl. Stačila chvilka nepozornosti a klisně podjely nohy na kamení, podsadila zadní, až se musel rychle zaklonit a vyrovnávat. Dolů se ale dostali ve zdraví a rychleji, než sám čekal. Ten shromážděný dav ho docela zaskočil, ale nedal to na sobě znát.

Nějaký dřevař v otrhané šubě, kterých tu postával celý hlouček, nakopl psa, až zakňučel, aby se nepletl v cestě. Všichni houfně uhýbali a dělali místo. Ale ne jemu. S čapkami v rukou se hluboce klaněli. Kníže sjel dolů také koňmo – to ho mohlo ostatně napadnout, že se Jeho Milost nebude obtěžovat pěšky –, v sedle nádherného stříbráka čisté arabské krve. Zastavil na volném prostranství a zadíval se na Aurela.

„Tamhle k tomu uschlému stromu,“ ukázal před sebe, „přes řeku, tam a zpět, a zpátky sem. Pochopitelně cvalem,“ zavelel stručně.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se budoucí kurýr, jako by nic neslyšel, místo aby okamžitě uposlechl, jak by učinil každý se zdravým rozumem v hlavě. V davu to zašumělo, knížecí *comiš* Minzilla hlasitě zafuněl, těžko říct, jestli pobavením či nelibostí. Tohle bude čertovo mládě...

Kníže naklonil hlavu k rameni, jako by se snad přelechl, a se zájmem se na mladíčka zadíval. Pak se ale neznatelně pousmál a povytáhl obočí.

„*Incana*,“ odpověděl.

„Děkuji, Milosti,“ usmál se na oplátku její dočasný jezdec, nebo mu spíš jen vesele blýsklo v očích. Otočil klisničku ťuknutím do boku a vyrazil z místa, až se jí zadní kopyta zaryla do hlíny a vylétla zpod nich sprška kamínků. Cválala rovně, jako když střelí, a na určeném místě se obrátila k řece. Nebylo tady hluboko a na dně písek, takže přeběhnou jedna radost...

V příštím okamžiku klisně málem přeletěl přes hlavu a měl co dělat, aby se vůbec udržel v sedle, když tak nenadále zastavila, jako by před ní vyrostla zeď. Nějaký výkřik sice předtím zaslechl, ale nerozuměl, co kdo křičí. A že by to mohlo způsobit něco takového, rozhodně nečekal. Jeho chyba. *Měl to čekat. Měl čekat *cokoli**. Rychle se zase srovnal a ostře pobídl koně dopředu. Ať si kdo chce, volá co chce, to zvíře do vody půže.

„*Incana! Inapoi!*“ Tentokrát už ten hlas poznal. A rozuměl zřetelně, co rozkazuje. *Zpátky!* Volá ji k sobě!

Než si ale stačil rozmyslet, co udělá, klisna divoce hodila hlavou a mohutným skokem se otočila. Přikrčil se jí za krkem a vyklonil se ze sedla, aby ji zastavil a obrátil vlastní vahou, popadl ji přitom za kruh udidla a přitáhl jí hlavu až k plecím. Zuřila. Neviděla tam, kam se toužila rozběhnout, tak se ho aspoň pokusila hryznout do kolena a shodit. Uhnul a nachýlil se tak, aby jí mohl křičet do ucha. Spustil divokou koňáckou litanii, rytmickou říkačku, kterou doma prozpěvovali svěhlavým hřibatům. Zmátlo ji to a přehlušilo hlas jejího pána. *Volá na ni ještě vůbec...?*

V púlce řeky se postavila na zadní, zdivočelá a zmatečná, ale její jezdec si jen stoupl do třmenů, přimkl se jí ke krku a udržel se na ní bez potíží. Na druhém břehu ji otočil, znovu vehnal do proudu, a když se zběsilým tryskem – to už bez pobídek – rozletěla po břehu zpět, vyhodil obě ruce nad hlavu a se smíchem vykřikl: „*Ina-poi, Incana!*“

Ticho, ve kterém se bubnování kopyt najednou ohlušivě rozléhalo, mu napovědělo, že takový žertík asi nebyl to nejvhodnější. Zkusil si toho mrazivého mlčení nevsímat. Zastavit, povolit otěže a tvářit se, že úplně klidný čeká na další zkoušku.

Kníže mlčel a sjížděl po něm ledovým pohledem. Dlouho. Ve chvíli, kdy už se Aurel musel nadechnout a trochu poposedl, to udělal. Vlastně ani nevěděl přesně *co*. Pohnul rukou, nebo jen luskl prsty? Důležité bylo, že to ďábelské zvíře se vzápětí zřítilo k zemi. Tak tak stačil skrčit nohu, aby mu nezůstala ve třmenu a pod koňským tělem, a odkulit se stranou. Incana se převalila po hřbetě, div nezlomila sedlo, a hřívou vymetla zemi, ale jen co se obrátila na břicho a natáhla nohy před sebe, aby vyskočila, vklouzl Aurel hladce zpátky do sedla, dřív než se ocitla zas na všech čtyřech. Zasmál se, když se pod ním pak, široce rozkročená, otrásla od prachu, až mu zacvakaly zuby. Smích mu však dlouho nevydržel. Přesněji jen do dalšího povelu, i když ani tenhle nepostřehl.

Zato se v tu chvíli pod ním zmítalo a létalo do vzduchu cosi podobného spíš zdivočelému mořskému hadu než obyčejnému koni. Jako by neměla žádné kosti. Skákala, točila se, kroutila, s vyhrbeným hřbetem vyhazovala jako zběsilá. Vyrázilo to z něj dech a kolem sebe viděl jen rozmazané ujíždějící šmouhy. Někdo zařval. Porazili a podupali někoho? Možná. Nebylo by divu.

Jednu ruku zabořil do hřívý, druhou se rozháněl kolem, aby udržel rovnováhu. Zašlápl se do třmenů a přestal myslet. Zavřel oči a splynul s ní. Její tělo bylo jeho tělem. Nemusel přemýšlet, co udělá, stačilo dát se vést. Poznal ten okamžik, kdy to vycítila, kdy se oba stali jedním. Tohle bylo něco, čeho se nikdy nenabaží, něco, pro co stálo za to žít. Důvod, proč ho Bůh přivedl na svět.

Vlnobití pozvolna ustávalo, svět kolem zpomalil, z vířící změti vystoupily tváře. Incana prudce vydechla, sklenula zpocenou šíjí a potřásla hlavou. Popleskal ji po krku a naklonil se kupředu, aby ji políbil do hřívý.

„Dolů!“ ozval v tu chvíli úsečný rozkaz. Poslechl snad ještě dřív, než dozněl, a když doskočil do trávy, zadoufal, že se mu netřesou kolena. Nebo aspoň ne viditelně. Má to za sebou. Obstál. Bude knížecím kurýrem. Díky Bohu.

„Bič!“ zasykl kníže vzápětí a někdo úslužný mu ho hned podal. Pevný spletený řemen zasvištěl vzduchem, jak se jím zkusmo rozmáchl, než ztrestá provinilou, že ho zklamala a nesplnila, co po ní žádal. Incana sebou při tom sykavém zvuku trhla, sklopila uši a odskočila. Aurel málem zaječel, jak ten palčivý šlehanec, který tu napjatou hladkou kůži vzápětí rozšvihne do krve, cítil už bezmála na vlastním těle. *Jak může? Co je to probůh za člověka?*

„Ne!“ zavřískl v příštím okamžiku nahlas, a než si stačil uvědomit, co dělá, skočil mezi klisnu a jejího pána a rozpřaženýma rukama se ji před ním pokusil zaštitit. Rána však nedopadla. Ani na ni, ani na něho. Zatím.

Dlouhý těžký bič se vlnovkou stočil, jako když se *čikoši*, pastevci z pusty, předhánějí v práskavém tanci, zakroužil knížeti nad hlavou a jako krvelačný had se vracel zpět.

„Prosím ne! Nebij ji! Nebij!“

Aurel se vrhl kupředu. Nepřemýšlel. Jeho tělo to udělalo samo, právě tak, jako z něj bezděky vyletěl ten opovážlivý výkřik. Snad zešlel natolik, že mu chtěl vyrvat bič z ruky. V příštím okamžiku však zkameněl, jako pták zmrzlý v letu, zůstal bez pohybu, jen s divoce bušícím srdcem – a s hroty dvou mečů na hrdle. Knížecí ozbrojenci byli rychlí. Zasvištění zbraní vytahovaných z pochev snad ještě ani nedoznělo, a už ho měli. Ten starší a vyšší se tázavě ohlédl po knížeti.

Hned, nebo později na kůlu? ptaly se jeho oči, ale hned nato se do nich vloudil zmatek.

Na rtech Jeho Milosti pohrával úsměv. A nezmizel, ani když jim úsečným pohybem ruky naznačil, že mají provinilce pustit. Poslechli, jak jinak. Kníže si beze spěchu, stále s úsměvem na tváři, stahoval rukavici, jeden prst po druhém. A díval se přitom na Aurela. Ne – díval se mu přímo do duše.

„Věřil jsi, že to udělám?“ zeptal se potom, ale na odpověď nečekal. „Doufám, že ano. Kdyby sis totiž nemyslel, že ji zbičuju, a nevěřil, že za svůj nemoudrý vzdor půjdeš na popraviště, neměla by ta poslední zkouška smysl. Jezdec, který dovolí bezdůvodně zpráskat koně a nepostaví se na jeho obranu komukoli, byť by to byl třeba sám císař, je pro mě bezcenný.“ Ještě chvíli si hocha zamyšleně prohlížel a pak ho pobídl: „Nu tak, na co ještě čekáš? Nasedni a vrať se zpátky na hrad... *kurýre Petrescu*.“

„Nebudeš se tady bát, děťátko?“ zašklebil se jeden z koňáků a naklonil se do stání, kde Aurel dlouhými tahy přejížděl po nohách svého ryzáka, prohmatával je a pátral po sebemenší rance či nateklině. *Kurýr, který svěří péči o svého koně jiným, je sebevrah...* Tohle doma slýchal tak často, že už mu to dávno přešlo do krve.